

הקוקייה העליזה

א.לינגרן

"לא, יותר לא אוכל לסבול!" אמרה פתאום בהחלטיות אמא של גונאר וגוּנִילֵלָה לפני ראש השנה.

"כן, גם אני לא" הסכים אבא.

גונאר וגוּנִילֵלָה שכבו בחדר הילדים ושמעו הכל. הם הבינו היטב שלאמא ולאבא קשה במצב זה. הרי גונאר וגוּנִילֵלָה שוכבים במיטות כבר ארבעה שבועות. קשה לומר שהם חולים קשה, ובכל זאת עליהם לשכב כבר ארבע שבועות במיטות והם כל פעם קוראים לאמא.

ארבעה שבועות זה הרבה ימים, והרבה, הרבה שעות, והרבה, הרבה, הרבה דקות. ובכל דקה גונאר וגוּנִילֵלָה קוראים לאמא ואוּ מבקשים לשתות, או לספר אגדה, או לנער סדין כי שם התפזרו פירורי עוגיות. לגונאר וגוּנִילֵלָה נדמה שהימים מתמשכים נורא לאט, ואם כבר אין להם סיבה לקרוא לאמא הם קוראים בקול רם "אמא, מה שעה?" הם רק רוצים לשמוע מתי יגיע הזמן הנכסף שבו למשל יקבלו מיץ או לחמניות או מתי יחזור אבא מהבנק.

ועכשיו אבא אמר שגם הוא כבר לא יכול לסבול. אפילו הוא!
"אני חושב" אמר אבא "שצריך לקנות לילדים שעון מדבר. ומיד. ואז כבר לא ישאלו כל רגע מה שעה."

ביום המחרת גונאר וגוּנִילֵלָה חיכו במתח רב. קשה היה להם לשכב בשקט במיטות שלהם.

"מעניין איזה שעון יקנה לנו אבא?" חשב גונאר.

"אולי שעון מעורר" אמרה גוניללה "או שעון צבעוני עם פעמון."

אך כשאבא הגיע סוף-סוף הביתה ופתח את החבילה, לא היה בה שעון מעורר ולא שעון עם פעמון. היה שם שעון קוקייה. אבא תלה את השעון על הקיר בחדר הילדים ועוד לפני שהספיק לגמור לתלות אותו המחוגים הראו שעה שש. ואז - לא, משהו כזה עוד לא קרה לכם - נפתח חלון קטן בשעון ומשם קפצה קוקיית עץ שחורה קטנה. היא שרה, כפי שצריך, שש פעמים, לא פחות ולא יותר. אבא הסביר לילדים שבשעון יש מנגנון, והוא לכן קוקיית עץ יכולה לקפוץ מהחלון ולשיר. וסיפר ששעונים כאלה מייצרים בשוויץ. "מתנה מוזרה" חשבו גונאר וגוניללה.

ואז התחילו לחכות שהשעון יגיע לשעה שבע,

ולשמונה ולעשר! וכדי לומר אמת, האח והאחות לא נרדמו גם בשעה עשר, למרות שאמא כבר מזמן באה לחדר הילדים ואמרה "לילה טוב" וכיבתה אור.

נכון, חדר הילדים אף פעם לא היה חשוך ממש, כי לילדים היה מזל. תחת החלון של החדר שלהם עמד פנס הרחוב.

"ממש מזל" חשבו גונאר וגוניללה. וכשמחוגי השעון הראו עשר, יצאה הקוקייה ושרה עשר פעמים, בדיוק נמרץ, כמו תמיד.

"מה אתה חושב, מאין היא יודעת כמה פעמים היא צריכה לקוקק?" התעניינה גוניללה.

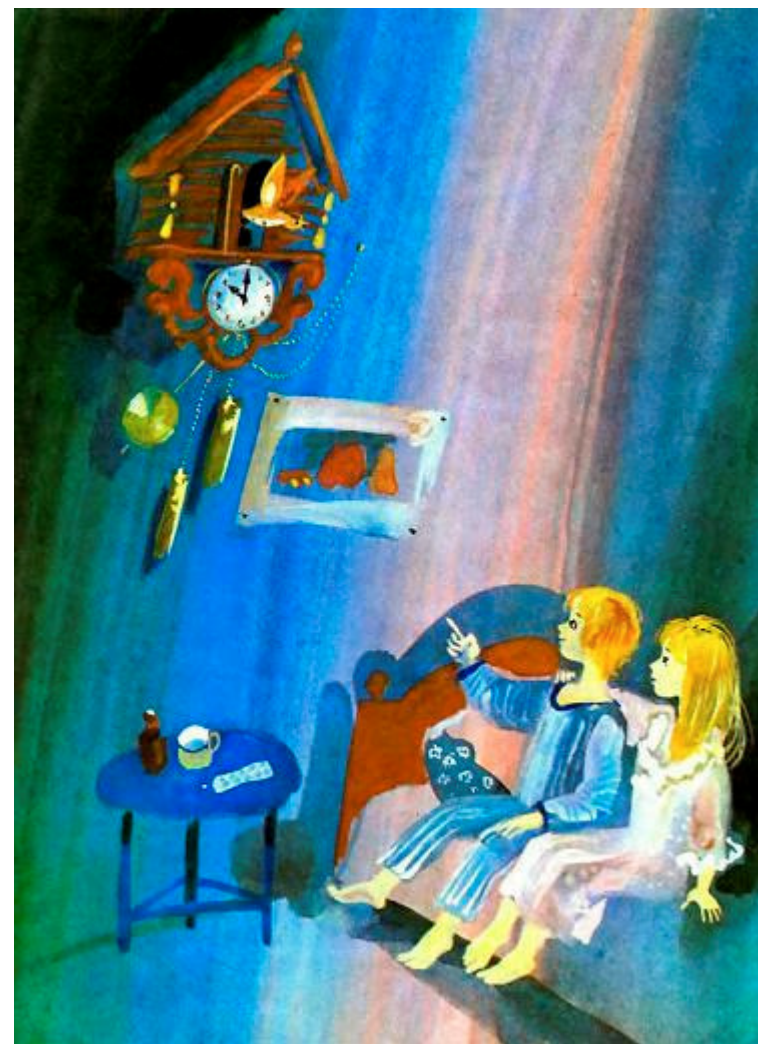
"אך את! הרי זה ברור. הרי אבא הסביר שישנו שם מנגנון שכך פועל" אמר גונאר.

אבל באותו הרגע קרה דבר בלתי צפוי. החלון של השעון נפתח שוב וממנו קפצה שוב קוקיית עץ קטנה. "כולם אומרים רק 'מנגנון, מנגנון'" היא קראה ברוגז "שוכחים שקיים בעולם דבר הנקרא כשרון מתמטי. ולי יש דווקא כזה. כלומר, אני יודעת לספור. כן, כן. יודעת!"

גונאר וגוניללה ישבו במיטות שלהם והביטו בעיניים פתוחות לרווחה. הם חשבו שזה רק נדמה להם. "היא.. היא יודעת לדבר" לחש בסוף גונאר.

"בוודאי שאני יודעת לדבר" אמרה הקוקייה "מה אתה חושב, שאני יודעת רק לקוקק?" "לא" ענה גונאר במבוכה "אלא.."

"אני יעילה מאוד, וגם מנומסת" המשיכה קוקיית העץ השחורה. היא עפה למטה

והתיישרה בקצה מיטה של גונאר.

"והייתי בכל העולם!" אמרה "ומה שלא ראיתי! אני חושבת שלמישהו אחר היה הראש מסתחרר."

עיני גונאר וגוניללה כמעט ויצאו ארובותיהן.

"ואת מחוברת לשעון?" שאלה בסוף גוניללה בנימוס רב.

"בשום אופן לא" ענתה הקוקייה "זה רק מה שאנשים חושבים."

באותו רגע אמא נכנסה לחדר הילדים, לראות מדוע נשמעים משם רעשים. הקוקייה עפה לשעון וסגרה את החלון שלה בטריקה. היא יצאה שוב, אבל רק אחרי שאמא כבר הלכה מזמן.

"מדוע לא תראי לאמא שאת חיה?" שאלה גוניללה.

"זה - סוד" ענתה הקוקייה "סוד שרק ילדים יכולים לראות. למבוגרים אסור לדעת על כך בשום אופן. הם חושבים שכל הקוקיות שבשעונים הן מעץ. אבל הם סתם טיפשים. והנה אני - הקוקייה העליזה."

"קוקייה עליזה" זה שם מאוד מתאים לה, חשב גונאר. הילדים נהנו כל פעם יותר מהשעון החדש, והקוקייה עפה הנה והנה בחדר וקשקשה כל הזמן.

"תבטיחו שלא תספרו לאף אחד שאני חיה" היא ביקשה "אם רק תספרו, לא אדבר אתכם יותר אף במילה אחת, ורק אקוקק את השעה. לכן טוב שאתם עכשיו שוכבים במיטות. אחרת הייתי מפחדת שאחר. כשכך צריך לקפוץ מהשעון כל שעה בלילה, אני עלולה להירדם ולאחר. למעשה טוב היה אילו היה לי שעון מעורר."

והקוקייה העליזה נכנסה שוב לחלון קטן שלה.
למחרת בבוקר אמא הביאה לגונאר וגוניללה את
ארוחת הבוקר למיטות, כרגיל.
בזמן שהם אכלו ושתו, אמא ישבה אצלם. הקוקייה
העליזה קפצה מהשעון וקראה שמונה פעמים, אבל
לא אמרה מילה. היא רק קרצה לילדים בעין אחת.
גונאר וגוניללה החליפו מבטים בהתפלאות. לא, זה
לא היה חלום. הקוקייה חיה באמת. ממש נס, הפתעה
של ממש!

אמא שלהם השתוממה כל פעם יותר כשהיום עבר
והערב התקרב, ומחדר הילדים אף אחד לא ביקש
מים ולא סיפורים. ורק כל הזמן נשמעו משם לחשים
וצחוקים מלאי התלהבות.

מזמן לזמן אמא נכנסה לחדר הילדים כדי לראות מה
קורה שם. אבל הילדים שכבו בשקט במיטותיהם. רק
לחיים שלהם נראו אדומות שלא כרגיל ונראה כאילו

הם צוחקים בהסתר. אבל מדוע, אמא בשום אופן לא הצליחה להבין, והיא הייתה שוב
חוזרת למטבח. מאין היה לה לדעת שהקוקייה בדיוק אז הציגה בפני גונאר וגוניללה
תרגילי מעוף מיוחדים. בשירה קולנית היא עפה נמוך מעל המיטות והתגלגלה באוויר.

גונאר וגוּניללה צחקו ברוב התלהבות. ואחר כך הקוקייה העליזה התיישרה על אדן החלון וסיפרה לילדים כל שראתה דרך החלון. ברחוב ירד שלג, ועברו ילדים עם חבילות. הרי עוד מעט ראש השנה. גונאר וגוּניללה נאנחו.

"ואנחנו לא יכולים לקנות מתנות של ראש השנה" אמר גונאר בצער. "כן, כי אסור לנו לקום עד מוצאי החג" אמרה גוּניללה.

"בזה אני יכולה לעזור" הודיעה הקוקייה העליזה "רק פתחו לי את החלון, ומיד אעוף לחפש מתנות."

"אלא שאין לנו כסף" אמר גונאר.

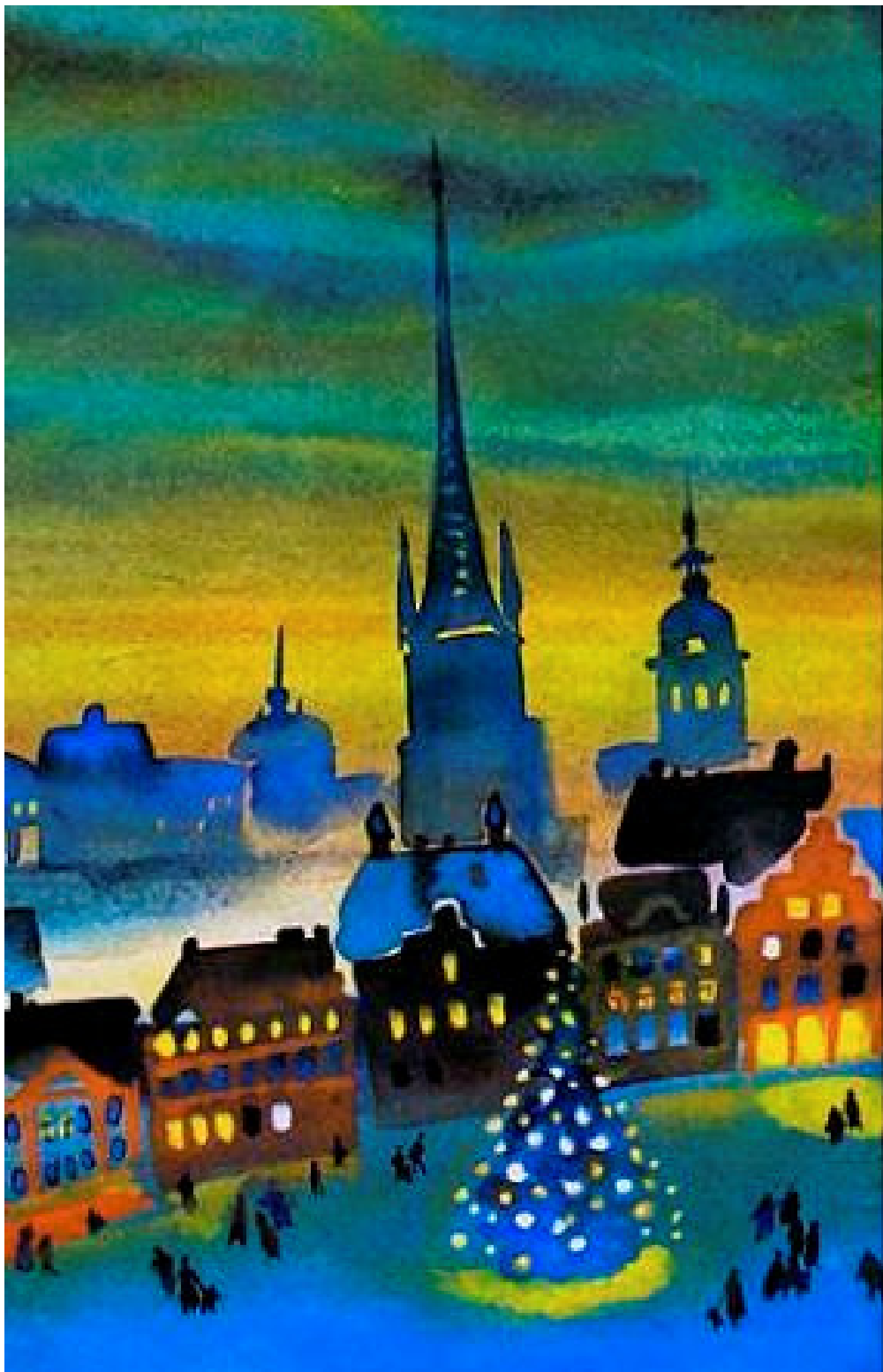
"יש, אבל רק קצת" אמרה גוּניללה.

"גם זו לא בעיה" הודיעה שוב הקוקייה העליזה "אני יכולה להטיל ביצי זהב. הלילה הטלתי שלוש כאלה. הן אצלי למעלה בשעון. הנה!" היא אפה למעלה, נכנסה לשעון ויצאה שוב עם ביצה קטנטנה נהדרת בתוך סל קטן. היא שמה אותה לגוּניללה ביד והילדה חשבה שעוד מעולם לא ראתה משהו יותר יפה מהביצה הזו.

"בקשה, תשאירי זאת אצלך" אמרה הקוקייה "אני אטיל עוד. ועכשיו פתחו את החלון ואני אעוף לגמדים לחפש מתנות ראש השנה."

"בסטוקהולם אין גמדים" סיפרה לה גוּניללה.

"נראה שאינכם יודעים בכלל מה יש בסטוקהולם ומה אין" אמרה הקוקייה העליזה "הבעיה שלכם היא שהעיניים שלכם לא רואות והאוזניים לא שומעות. אחרת הייתם

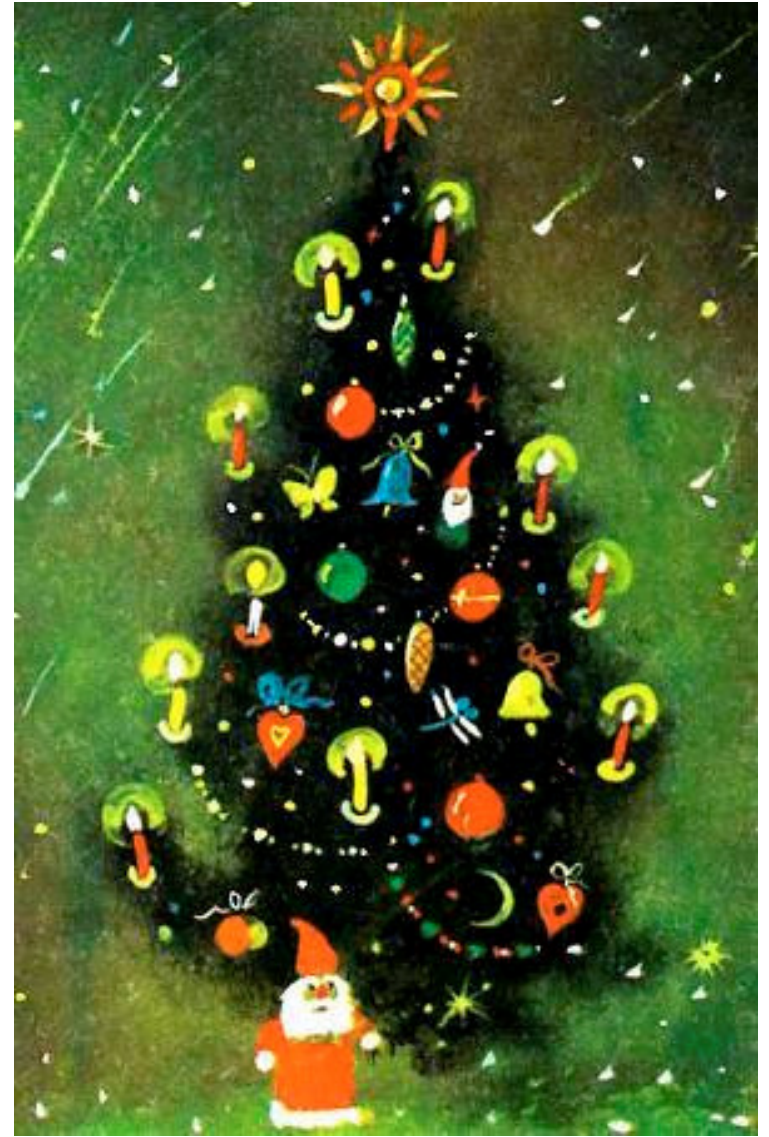

בעצמכם רואים איך רוקדות פיות
בחומלגרדן בערבי אביב, ושומעים איך
הגמדים עובדים, לקראת ראש השנה,
בבית המלאכה שלהם בעיר העתיקה."
"או!" קראו גונאר וגוניללה. ומיד פתחו את
החלון כדי שקוקייה עליזה תוכל לעוף
ולקנות מתנות ראש השנה בבית המלאכה
של הגמדים.

היא עפה כל היום עם ביצי זהב וחבילות.
וזה לא היה פשוט, כי הרי חייבת הייתה
לחזור כדי לקוקק כל שעה.
"איזה מתנות מוזרות היא מביאה!" חשבו
גונאר וגוניללה. סיכה וצמיד לאמא, ארנק
ואולר לאבא ומשחקים לבני דוד מרחוב
אודנגטן.

וכמה מעניין היה לפתוח את החבילות!
וכמה נעים היה לדבר עם הקוקייה העליזה!
היה רק דבר אחד שהדאיג את גונאר
וגוניללה, והוא איך להסביר לאמא ואבא

בערב ראש השנה מאין כל המתנות האלה. אבל
גונאר וגוניללה נדברו שיעשו פרצוף חמור ויגידו "זה
סוד כמוס!" ושיחשבו מה שיחשבו!
הילדים התנהגו בצורה שקטה במשך יום שלם,
ואמא באה לחדרם קצת לפניי שעה שמונה לגיד
להם "לילה טוב". הקוקייה העליזה הייתה דווקא
במצב רוח טוב במיוחד ובמקום לעוף מיד לתוך
השעון ולטרוק אחריה את החלון, לחשה לילדים
"עכשיו נתבדח קצת על חשבון אמא שלכם."
אמא עטפה את הילדים בשמיכות לקראת הלילה
ואמרה "עכשיו לישון! כבר שעה שמונה!"
ובאותו הרגע חלון השעון נפתח ויצאה ממנו קוקיית
עץ. והיא התחילה לקוקק. היא שרה ושרה. היא
שרה לא שמונה פעמים אלה עשרים ושמונה פעם.
אמא שתוממה מאוד.
"מה קרה?" שאלה "הייתכן שמנגנון השעון כבר
התקלקל?"

"אהא" אמרו גונאר וגוניללה "בוודאי."
והם הסתתרו תחת שמיכות וצחקו, צחקו בקול בכל פה.